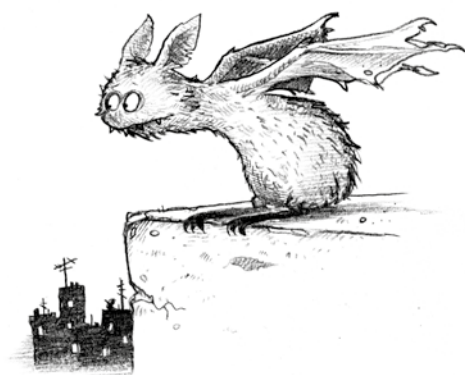

Sonja Kaiblinger

Scary Harry

De jacht op de goede geesten

SONJA KAIBLINGER

SCARY HARRY

De jacht op
de goede geesten

Manteau

Inhoud

Augurken die 's nachts bezorgd worden	7
Crisisberaad	21
De klok slaat dertien!	40
Op onderzoek	60
De verkeerde verdachte	72
Welkom in Scaryland!	84
Tot op het bot beschaamd	101
Een slechte verrassing.....	110
Spokenjagen op school.....	122
Magere Hein in Scaryland.....	132
Operatie 'Red de goede geesten'	142
De doods-app	159
Waar is Emily?.....	170
Ontvoerd!	183
Diefstal van schooleigendom	193
Bleu's controlekamer	204
De grote knal	211
Het trauma van Stan	227

Augurken die 's nachts bezorgd worden

Het begon allemaal toen Meneer Olsen doodging. Dat Meneer Olsen het tijdelijke voor het eeuwige verwisselde, was voor geen van de bewoners van de Radijsjesweg een bijzonder grote verrassing – tenslotte had hij al zijn honderdentweede verjaardag gevierd. Meneer Olsen was vergeetachtig, had een zwakke blaas en liet geen gelegenheid voorbijgaan om tot in detail over zijn pijntjes te vertellen. Ook wanneer je hem daar helemaal niet naar vroeg.

Behalve zijn kwaaltjes had Meneer Olsen nog een andere hobby: zijn radijsjes. Iedere dag spitte hij de tuin om, was zaadjes aan het planten of rijpe radijsjes aan het plukken. Het leek wel alsof hij recht wilde doen aan de naam van de straat waarin

hij woonde. Zelfs na zonsondergang greep hij nog naar zijn gieter om de plantjes water te geven. Pas daarna deed hij de deur op slot, het licht uit en ging hij naar bed.

Dat was Meneer Olsens ritueel. Oscar kon hem daar iedere dag vanaf de vensterbank in de nok van het huis bij observeren. 's Avonds maakte Oscar het zich gemakkelijk met een kussen en bracht de tijd door met het lezen van dikke boeken.

Terwijl de meeste elfjarigen tv-keken of games speelden, las Oscar het liefst griezelverhalen. En wanneer hij daarna niet kon slapen, pakte hij zijn verrekijker om Meneer Olsens tuin te bespieden.

De meeste bewoners van de Radijsjesweg vonden Meneer Olsen maar een vreemde vogel, maar Oscar mocht hem wel. De oude man en zijn radijsjes hielpen hem om echt moe te worden.

Maar deze avond viel het Oscar op, dat er iets anders was dan normaal. Meneer Olsens ritueel ging niet zoals op andere avonden. Nadat de plantjes water gekregen hadden, zette hij de gieter weg en richtte zijn blik rechtstreeks naar de nachtelijke hemel. Hij stond even stil en toen, zo snel dat Oscar het bijna niet meekreeg, viel Meneer Olsen achterover, het radijsjesbed in. Daar bleef hij bewegingloos liggen, zijn blik nog steeds op de

hemel gericht en met een smalle glimlach op zijn lippen. Net alsof hij zich zijn dood precies zo had voorgesteld.

Oscar had nog nooit iemand dood zien gaan. En wanneer hij had kunnen kiezen, had hij het liever niet gezien. Hij vond zijn leven aan de Radijsjesweg al vreemd genoeg.

Oscar dacht even na. Misschien had hij zich wel vergist en was Meneer Olsen helemaal niet dood? Hij wist uit boeken ongeveer, hoe lijken eruitzagen. Hij had nog nooit een lijk op tv gezien, want hij mocht van tante Sharon geen misdaadseries kijken. Hij had dus echt de mening van iemand anders nodig.

‘Vincent?’ riep Oscar, gleed van de vensterbank en klopte op de deur van de eiken kast die in de hoek van zijn kamer stond. ‘Kom er ’ns uit. Dit moet je zien! Volgens mij is er iets met Meneer Olsen aan de hand.’

Er klonk gestommel in Oscars kast. Krakend ging de linkerdeur open en een donkergrijze vleermuis glipte door de kier naar buiten.

Ondanks de schemering zag Oscar hoe de goudkleurige ogen van de vleermuis fonkelden. Afgezien daarvan zag Vincent er eigenlijk uit als iedere andere vleermuis. Oké dan, hij zag er wel een beetje gehavend uit. In zijn pels zaten op een

paar plekken gaatjes en zijn versleten vleugels gingen bij het vliegen bol staan als de zeilen van een oud piratenschip.

‘Er is iets met Meneer Olsen aan de hand’, zei Vincent met een neusklank. Het klonk een beetje alsof hij Oscar belachelijk wilde maken. Het beest vloog slaapdronken op en landde op de rand van Oscars bed. ‘Net alsof dat nieuws is! Wat is er dit keer aan de hand? Heeft hij de radijsjes weer te veel water gegeven?’ Hij dacht na. ‘Of is het zijn zwakke blaas? Heeft hij in zijn broek gepiest? Nee, ik weet het al! Hij heeft in de radijsjes gepiest.’

Oscar schudde ernstig zijn hoofd. ‘Nee, dat is het allemaal niet.’

‘Hmm’, bromde Vincent teleurgesteld. Langzaam liet hij zijn kop met grijze pels hangen. ‘Waarom maak je me dan wakker? Ik had net zo’n bijzondere droom.’

‘Lag je te slapen dan?’ Oscar wendde zijn blik af van de verstijfde Meneer Olsen en keek zijn huisdier onderzoekend aan. ‘Vleermuizen worden ’s nachts toch juist actief?’

Vincent deed zijn kin omhoog. ‘Die in jouw wereld misschien, wijsneus.’

Oscar zuchtte. Soms vroeg hij zich echt af, waarom hij Vincent nog in zijn kast liet wonen. Hij werkte hem constant op de zenuwen en bovendien

was het geen normale vleermuis. Hij kwam niet uit Engeland, ook niet uit Europa, zelfs niet van deze planeet. Vincent kwam uit een wereld waarvan Oscar wist dat deze bestond, maar waar hij nog nooit geweest was. En voor vleermuizen golden daar nu eenmaal andere wetten.

‘Nu je toch wakker bent, kun je me net zo goed vertellen wat er met Meneer Olsen aan de hand is’, antwoordde Oscar en wees naar het raam. ‘Ik denk namelijk dat hij...’

Nog voor hij de zin uitgesproken had, sloeg Vincent zijn vleugels uit en gleed op de vensterbank. ‘... het tijdelijke voor het eeuwige ingewisseld heeft’, maakte hij Oscars zin af. ‘Die oude rapenteller is dood. Morsdood. Het lijkt erop, dat hij zijn groenten voortaan van anderen moet bekijken.’

Oscar slikte. Zijn eerste ingeving was dus juist geweest. *Dood. Morsdood*, weerklonk het in Oscars hoofd en hij voelde hoe de kleur uit zijn gezicht trok. Vannacht zou hij zeker geen oog meer dichtdoen. Slaapproblemen, uitgerekend de avond voor het proefwerk biologie. Meneer Walker zou geen goed woord voor hem overhebben, wanneer hij tijdens het proefwerk in slaap zou vallen. Om van het cijfer maar te zwijgen. En biologie was nog wel zijn lievelingsvak.

‘Kijk niet zo moeilijk, Oscar. Je ziet eruit als een van de gepelde eieren die tante Sharon bij het ontbijt eet.’ Vincent schudde zijn kop. ‘Kerel, je moet echt eens wat harder worden. Ik dacht dat je inmiddels wel gewend zou zijn aan dit huis en de bewoners.’

Oscar gaf geen antwoord. Hij wist dat hij met de dodenwereld en alles wat daarmee te maken had vertrouwd moest zijn. Kort nadat hij in tante Sharons villa was komen wonen, had hij de drie huisspoken leren kennen, en inmiddels kon hij goed met ze opschieten. Tante Sharon wist trouwens niets van hun bestaan af. Niemand wist dat ze bestonden, behalve Emily, Oscars beste vriendin. Ze kon tante Sharons spoken weliswaar niet zien, maar bovennatuurlijke verschijnselen was een van haar hobby’s en ze geloofde daarom alles wat Oscar haar erover vertelde.

‘Spoken of niet, dit is iets heel anders. Meneer Olsen is dood’, fluisterde Oscar zenuwachtig. ‘Of hij zal het heel binnenkort zijn, wanneer niemand hem helpt.’ Hij wreef over zijn voorhoofd en probeerde zich te herinneren, of ze op school geleerd hadden wat je in geval van nood moet doen.

‘Waar ga je naartoe?’ kraakte Vincent, maar Oscar haastte zich de kamer uit. Hij liep door de

stikdonkere gang en ging de trap af naar de eerste verdieping, waar de ouderwetse telefoon van tante Sharon stond. Het snoer zat zoals altijd helemaal in de knoop, en Oscar moest er een paar keer hard aan trekken voordat hij de hoorn aan zijn oor kreeg. Snel draaide hij het alarmnummer en wachtte ademloos tot iemand aan de andere kant van de lijn opnam.

‘We hebben een noodsituatie.’ Oscar praatte zo snel dat hij zich bijna versprak. ‘Radijsjesweg nummer 10. Onze buurman, Meneer Olsen, ligt in de groententuin. Hij heeft zich al...’ Oscar keek op de klok aan het einde van de gang ‘... ongeveer vijf minuten niet bewogen.’

Hij wachtte op antwoord. De vrouw aan de andere kant van de lijn beloofde om meteen een ambulance naar de Radijsjesweg te sturen. Oscar wierp de hoorn op de haak, rende de trap op en ging weer op zijn plek bij het raam staan.

Nog geen minuut later was een sputterend gebrom en gepiep tot boven in Oscars kamer te horen. Een auto kwam met enorme snelheid dichterbij.

‘De ambulance’, gokte Oscar en was best wel trots dat hij zo resoluut opgetreden had. Het knetterende lawaai kwam steeds dichterbij en een krakkemikkig, wit bestelbusje kwam de straat in

rijden. Toen deze met gierende banden voor het muurtje van Meneer Olsens groententuin stopte, stoof een vieze wolk uitlaatgas uit de uitlaat. Het leek wel alsof dit vehikel geen meter verder kon rijden en uitzag naar de eeuwige rust op de schroothoop.

Vincent drukte zijn neus plat tegen het raam. ‘Ben ik nou gek of rijden zulke kerels normaal niet met zwaailicht? En op vier wielen?’

Oscar keek nog eens goed. Vincent had gelijk.

De auto die voor Meneer Olsens huis stond was rijp voor de schroot en had maar drie wielen. Bovendien was de bestuurdersplek zo ontzettend klein, dat er nauwelijks ruimte was voor een volwassen man. In plaats daarvan had de wagen een grote laadruimte, waar een dekzeil overheen gespannen was.

‘En kijk eens naar die vreemde kerel, die die kist bestuurt. Ik dacht altijd, dat dokters in jullie wereld witte uniforms droegen’, ging Vincent

verder en wees op de chauffeur die zich met veel moeite uit de auto wurmde. Hij droeg een zwarte mantel met capuchon en leek in het weinige licht bijna een schaduw. ‘Misschien is het Darth Vader wel? Of een inbreker?’ zei Vincent, terwijl de gestalte met grote stappen over het gazon van Meneer Olsen beende. ‘Maar natuurlijk! Nu die oude Olsen de pijp aan Maarten gegeven heeft, gaan ze hem beroven. Hij heeft vast heel wat centen opzijgelegd. Dat is bij oude, vreemde mensen toch altijd zo. Die bewaren geld onder hun matras of goudstaven in hun kledingkast...’

Oscar hoorde Vincents geklets niet. Er viel hem iets op aan Meneer Olsens levenloze lichaam, iets wat hij nog nooit eerder gezien had. Een rode, lichtgevende bal zweefde boven het hoofd van de oude man. Het deed hem denken aan videogames, waar een rood balletje aangaf dat je nog een leven over had. Zijn klasgenootjes hadden het daar altijd over.

‘... antieke spullen uit de oorlog in een vitrine, Chinees porselein in de kast...’

‘Ssst’, zei Oscar en gaf zijn huisdier een stomp met zijn elleboog. ‘Kijk eens, wat er boven het hoofd van Meneer Olsen zweeft. Dat kleine lichtgevende ding. Het lijkt wel...’

‘Een vuurbal? Een ufo? Een dwergkomeet?’ gokte Vincent.

‘Misschien’, mompelde Oscar in gedachten en zag dat ook de donkere onbekende erg geïnteresseerd leek te zijn in de zwevende lichtkogel. Vliegensvlug sloop hij door het dauwnatte gras en kwam bij Meneer Olsens lichaam en de vuurbal. Hij voelde onder zijn mantel, alsof hij een wapen tevoorschijn wilde halen.

Oscar slikte. Wat gebeurde hier allemaal? Hij wist inmiddels vrij zeker, dat dit niet de plaatselijke ambulance was. Verplegers liepen niet in zulke ouderwetse mantels rond. En onder hun kleding hadden ze al helemaal geen...

‘Een vlindernetje?’ riep Oscar.

‘Huh?’ Vincent had klaarblijkelijk niet zitten opletten.

‘Die kerel heeft een vlindernetje bij zich’, zei Oscar stomverbaasd.

‘Je hebt gelijk’, moest Vincent toegeven. ‘En kijk eens – onze donkere tuinkabouter heeft het op die gloeiende tennisbal gemunt.’

De griezelige vent met de lange jas had geen wapen getrokken, maar had inderdaad een doodnormaal vlindernetje tevoorschijn gehaald. Wild zwaaiend liep hij met het netje door Meneer Olsens voortuin, op jacht naar de lichtgevende vuurbal die plotseling wild heen en weer begon

te schieten. Steeds weer ontglipte het rode ding de vreemde man, doordat hij plotseling omhoogschoot en dan weer naar beneden zakte. Het leek wel alsof hij deze enge bezoeker bewust wilde pesten.

Oscar moest onwillekeurig lachen. Het zag er gewoon te komisch uit, deze gekke vent die door Meneer Olsens voortuin huppelde. Zijn grote voeten kwamen daarbij een paar keer in het radijsjesbed terecht. Wanneer Meneer Olsen nog zou leven, had de aanblik van de vertrapte radijsjes hem vast en zeker alsnog de das omgedaan.

‘Hij zit erin’, juichte Vincent en klonk net als Oscars klasgenootje Stan, wanneer zijn voetbalclub een goal maakte. ‘Het is hem gelukt! Die maniak heeft de vuurbal gevangen!’

Oscar keek verbaasd. ‘En wat gaat hij ermee doen?’

‘Hij brengt het ding naar zijn auto’, antwoordde Vincent. Oscar pakte zijn verrekijker er weer bij en zag hoe de vreemde man naar zijn busje liep, terwijl hij zijn mouw over het netje hield om de vuurbal niet te laten ontsnappen. Hij trok met een ruk het zwarte zeil van de laadklep, waardoor Oscar en Vincent zicht kregen op de lading. Oscar stelde zijn verrekijker scherp. Even dacht hij, dat zijn hersens een spelletje met hem speelden.

In zijn fantasie had hij een hoop griezelige dingen onder het zeil vermoed.

‘Augurken in pot?’ Oscar knipperde verward met zijn ogen. ‘Waarom vervoert die kerel in hemelsnaam potten augurken?’

‘Misschien is het een augurkenverkoper’, zei Vincent snauwend, alsof dat het enige logische antwoord was.

‘Zonder augurken?’ vroeg Oscar, terwijl hij zijn wenkbrauwen fronsde. ‘Die potten zijn allemaal leeg.’ Hij keek nog eens beter. ‘Of toch... niet helemaal. In die potten zitten nog meer van die vuurballen.’

Oscar en Vincent zagen hoe de nachtelijke bezoeker zijn vlindernetje omkeerde boven een lege pot en de roodgloeiende vuurbal van Meneer Olsen naar binnen schoof. Daarna draaide hij een deksel op de pot.

‘Wat vreemd allemaal’, mompelde Oscar. Hij hoorde helemaal niet hoe het geluid van een sirene dichterbij kwam. Een paar seconden later stopte een ambulance op de oprit van Meneer Olsen. Meerdere verplegers sprongen uit de ambulance en renden met een brancard naar de levenloze Meneer Olsen. De nep-augurkenverkoper liet zich hier niet door storen. Het leek alsof hij alle tijd van de wereld had. Hij zette de pasgevangen vuurbal

boven op een wankelende toren augurkenpotten en spande het dekzeil erover.

In de tussentijd boog een arts zich over Meneer Olsens lichaam. Na een paar seconden draaide hij zich om naar zijn team en schudde zijn hoofd.

‘Dood’, bevestigde Vincent.

‘Hmm’, zei Oscar, zijn gedachten ergens anders. Hij had plotseling een nieuwe ingeving gekregen, die hem deed rillen. ‘Vincent?’ fluisterde hij, zonder zijn blik

af te wenden van de bestelwagen en de vreemde, donkere gedaante. ‘Die augurkenwagen staat er nog steeds.’

‘Nou en?’

‘Kijk eens goed. Die kerel met de lange mantel heeft net zijn mobieltje in een put laten vallen. En nu lijkt hij zich enorm druk te maken en probeert de telefoon aan zijn mantel droog te vegen. Maar het stomme is dat niemand hem lijkt te zien. Net alsof hij er helemaal niet is!’

Vincent dacht een tijdje na voordat hij antwoord gaf. ‘Denk je dat alleen *wij* hem kunnen zien?’

Betekent dat dat die kerel een spook is?’

Oscar schudde zijn hoofd. ‘Spoken zien er anders uit. Die zweven toch en hangen niet in de tuin van Meneer Olsen rond. Die man moet iets anders zijn. Iets ertussenin.’

Het had Oscar twee jaar gekost om te accepteren dat spoken echt bestonden. En nu dook er iets nieuws op – geen geest en ook geen mens. Iemand die misschien gevaarlijk was. Iemand die misschien de dood van Meneer Olsen op zijn geweten had.

Er liepen koude rillingen langs Oscars rug. Hij voelde zijn hart in zijn oor kloppen, terwijl hij toekeek hoe de vreemdeling in zijn auto stapte en wegreed.

Zelfs een uur later, toen ook de ambulance verdwenen was en de rust was teruggekeerd, kon Oscar alleen maar aan de nachtelijke bezoeker denken. Met bonzend hart lag hij in bed, terwijl uit de kast Vincents gelijkmatige gesnurk klonk.

Eén ding stond vast: tante Sharon zou morgen weinig enthousiast zijn over Oscars cijfer op biologie.

